

Afdelingsnieuws

SUCCULENTA

107

HAAS EN PEEL

LENTE 2017

Omslag: Prins Joseph Salm-Reifferscheidt-Dyck werd in 1773 geboren uit een rijke, aristocratische familie. Zijn vader overleed, toen hij drie jaar was. Hij studeerde aan het jezuietencollege in Keulen en was al jong geïnteresseerd in vetplanten en cactussen. Toen hij achttien was trouwde hij met gravin Marie Thérèse von Hatzfeld. Salm-Dyck bouwde zijn plantencollectie op in een serre bij kasteel Dyck aan de linkeroever van de Rijn tussen Düsseldorf en Aken. Zijn verzameling was in die tijd zeer bekend. Op het hoogtepunt bezat hij ca. 900 soorten cactussen. Hij gaf diverse lijsten uit van planten die in aanwezig waren en schreef veel over de indeling van cactussen, waardoor de kennis zich uitbreidde. Veel soorten en geslachten zijn naar hem genoemd. Salm-Dyck stierf in 1861.

Helaas kon door een storing aan de printer dit nummer niet op de bijeenkomst van 28 maart worden verspreid. Inmiddels is de printer weer in orde en dus zult U dit blad tijdens de april-bijeenkomst ontvangen. Onze excuses voor deze vertraging.

Jack Schraets

AFDELINGSNIEUWS

**Nr. 107 Lente 2017 27^e jaargang`
Kwartaalblad van SUCCULENTA
MAAS & PEEL
Redactie: Jack Schraets
Red. adres: Geuldersedijk 2
5944 NH Arcen
E-mail: j.a.schraets@hccnet.nl**

Programma (onder voorbehoud)

- 28 mrt** Bezoek Jochumhof
- 25 apr** Presentatie fam. Linden, Namaqualand, voorjaar in Z.A.
- 21 mei** Open Kas
Deelnemers: W. van Eck, Baexem
J.M. Huijs, Horst
Jochumhof, Steyl
H.H. Knapen, Asten
J. Verbeek, Helmond
- 28 mei** Exotische Plantenmarkt, Plantencentrum Velden
- 27 juni** Buitenbijeenkomst bij de fam. Van Eck

HOBBYARTIKELN

ZOALS :

ETIKETTEN

STIFTEN

VOEDING

VIA ONZE AFDELING VERKRIJGBAAR BIJ:

JACK V.D. STERREN

INDUSTRIESTRAAT 70, REUVER

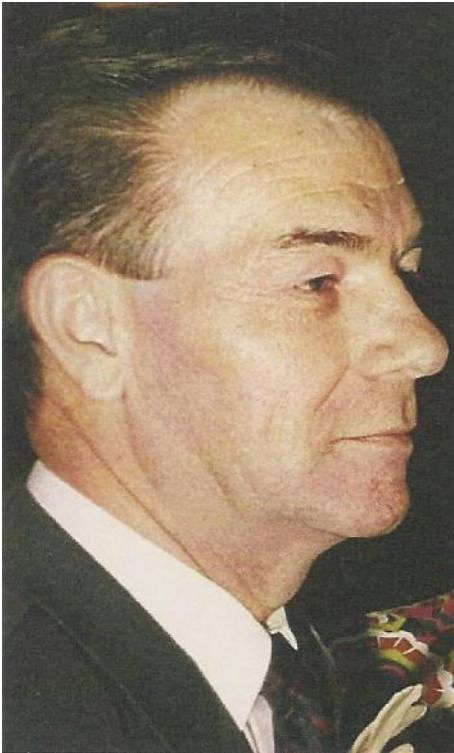
TEL. 077-4743687

MAIL: JACKV.D.STERREN@HOME.NL

EN TIJDENS ONZE BIJENKOMSTEN

In Memoriam: Martien Senders

Jack Schraets

Op 13 januari overleed in Helmond Martien Senders na langdurige verpleging in Zorgboogcentrum Keyserinnedaal.

Martien was van 1997 tot en met 2012 lid van onze afdeling. In die periode heeft hij zich zeer verdienstelijk gemaakt, want van 2000 t/m 2010 was hij secretaris van Maas & Peel. In die periode deed hij erg veel voor onze afdeling. Hij vergastte de afdeling enkele malen per jaar met een voordracht. Vooral de lezingen waarin hij vertelde over zijn reizen naar Zuid-Afrika waren zeer geliefd. Daarnaast was hij enige tijd afdelingsvertegenwoordiger naar de Algemene vergaderingen van Succulenta. Vaak hield hij ook lezingen voor andere afdelingen.

Dit alles deed hij ondanks een broeze

gezondheid.

Na zijn aftreden als bestuurslid nam zijn gezondheid snel af. We hebben hem niet vaak meer op onze bijeenkomsten gezien, omdat zijn gezondheid hem te zeer in de steek liet. In 2011 werd hij vanwege zijn verdiensten voor de afdeling door de leden benoemd tot erelid.

In 2012 bedankte Martien als lid van Succulenta en de afdeling Maas & Peel. Kort daarna kreeg hij een aandoening, die hem voorgoed bedlegerig maakte.

Martien verdient onze dank, omdat hij een tiental jaren de spil van onze afdeling was. In die jaren was hij echt het boegbeeld van de afdeling.

Moge hij nu de rust gevonden hebben, die hij tijdens zijn leven niet kon vinden.

Gedachten van een voorzitter 4

Williejan Rooijackers

De december bijeenkomst, buiten de komende bestuursvergadering, de laatste cactus-activiteit van het jaar. Helaas diverse zieken, ongelukjes en andere afmeldingen waardoor we slechts met 16 personen waren. Het is toch een leuke avond geworden met filmpje over de Jochumhof, het levensverhaal van Theo Gommans, presentatie van de excursie naar Nijmegen en het bestuurs- uitstapje door de heer Knapen. Gevolgd door foto's van de heer Bieshaar, excursie Nijmegen, afscheid van de voorzitter (de heer Schraets); beurs 2016 en doe-avond in de Jochumhof. De foto's van die avond (Jochumhof) behoren zeker tot de mooie herinneringen. Daar hebben we als afdeling iets moois gedaan, er volop van genoten en een basis gelegd voor de toekomst. Eerder dit jaar heb ik U verteld over een kweker nabij Nijmegen, leuke planten en ook nog eens voor weinig. Annelies had daar, in de zomer, al de Kerstgedachte te pakken. Een "treetje" met plantjes meegenomen, etiketje erbij met fijne feestdagen en voilà een aardigheidje voor december.

Een beetje in het verlengde van het gedachtengoed van Theo Gommans maar zeker ook met alle overwegingen zo aan het einde van het jaar, zou ik graag een verhaal met U delen. Het heeft niets met cactussen te maken. Wel met liefde, geloof, moed, kracht en tevredenheid maar ook met intens verdriet en ongeloof. Uiteindelijk wordt de boodschap: geniet, leef, tevredenheid.

Een verhaal dat mogelijk voor velen herkenbaar is, U raakt of ontroert.....

Het verhaal van Ien Groet. Ien Groet is een collegaatje van me, in onze werkrelatie ben ik haar senior, aanspreekpunt. Ien gaat net als ik langzaam richting de 60, ze heeft sinds enkele jaren de liefde van haar leven gevonden tevens heeft ze enkele eigen en aangenomen kinderen (en kleinkinderen). Ien is heerlijk nuchter, breed ontwikkeld, een fijn en goed mens. We hebben op rustige momenten al veel mooie gesprekken gevoerd. Over veel dingen zijn we het eens, hoe ga je met elkaar om en speciaal eenieder die je na staat, maar ook iets als tevredenheid. Ergens in de lente van 2016, Ien belt naar het werk. Meestal als iemand mij privé belt op het werk dan zijn ze iets vergeten, hebben een verlof vraag of melden zich ziek. Het gesprek begon als volgt: Williejan ik ga dood.....

Tja daar zit je dan. We hebben die avond vrij lang met elkaar gesproken, samen gehuild en gelachen. Botkanker, uitgezaaid. Het slechte nieuws heb ik gedeeld met onze collega's. Wat er vervolgens in de loop van het jaar is gebeurd, is mooi

heel mooi. Ien deelt op facebook haar gedachten, de dingen die haar bezig houden, haar verdriet, haar gezin, de leuke en ontroerende dingen. Zonder poespas, open en nuchter, gewoon zoals ze is. Haar vrienden, kennissen en collega's reageren daarop. De reacties zijn op hun beurt ook weer overweldigend. Een warme deken waarbij iedereen klaar staat, koken voor het gezin, de tuin doen, verrassingspakketten, cadeautjes, leuke en grappige initiatieven. Zelf is ze er ook maar druk mee. Uiteraard komt verwerking, plaats geven en accepteren als terugkerend iets voorbij. Bizarre zaken als het regelen van je uitvaart. Daartegenover staat de liefde, de vele mooie en kleine dingen die er gebeuren. Tel daar nog eens een soort van bucket list bij op. Geen grote dingen maar veel kleine dingen en het maken van mooie herinneringen. Haar partner, haar kinderen, haar kracht en alles wat daar rondom gebeurt, dat houdt me onbewust toch een beetje bezig tijdens de kerstdagen. Een voor Ien bijzondere Kerst want het zal haar laatste zijn. In de eerste weken van januari komt ze samen met haar man nog een keer tje op bezoek. Ik ga dan lekker voor ze koken, ook dat zal waarschijnlijk de laatste keer zijn. Maar wel een mooie herinnering. Een volgende mijlpaal kan zomaar haar verjaardag zijn, eind januari. Over een paar dagen is het Kerst, als U dit leest (maart) dan is de Kerst al weer lang voorbij. De kerstgedachte bent U waarschijnlijk ook al lang weer vergeten. De volgende wijsheden wil ik U toch graag meegeven, leef als een goed mens, geniet vooral van het leven, zorg dat je alles gezegd hebt, ben tevreden.

Januari begint toch net iets anders dan verwacht, het toch nog plotselinge overlijden van de heer Senders, oud-secretaris en erelid. Enkele leden en bestuursleden zijn bij de crematieplechtigheid geweest. Het was mooi en meer nog, het belichtte een andere kant van Martien. Waardevol en een mooie herinnering. Januari had nog een kleine verrassing in petto. De afdelingsbijeenkomst was bijna niet doorgestaan. Ze waren ons vergeten, ons..... Tja, ons vergeten..... Toch nog goed gekomen, een goed bezochte bijeenkomst met de haast traditionele lezing van Mieke Geuens. Skonne plaatjes en een praatje, de avond was weer zo voorbij.

De ALV staat voor de deur, bestuurlijk meestal niet zo heel bijzonder. Ga wel proberen te achterhalen wat we goed of minder goed gedaan hebben. Kijken of de leden hun ideeën met ons willen delen. Is uiteindelijk de enige manier om te veranderen en te groeien. Verwacht, nee hoop, dat we op een aantal vlakken de goeie weg op gaan.

Om te ontdekken hoe het elders is en bij de landelijke ben ik op bezoek geweest

bij Frans Mommers. Alle dingen waar je als bestuur tegen aan loopt, als afdeling en ook landelijk blijken een terugkerend iets te zijn. Eigenlijk wel goed te horen dat veel “bestuurders” kansen zien en uitdagingen maar ook met dezelfde issues worstelen. We hebben het onder andere gehad over sociale media. Dat heeft er weer toe geleid dat het artikel van Rik Coenen over Facebook door Rik en mij een beetje is aangepast en ingestuurd naar de landelijke. Wellicht ziet u het dus nog een keer voorbijkomen.

De ALV is achter de rug, geen spannende zaken en inmiddels alle stukken aangeleverd bij de landelijke. De ALV heeft niet helemaal gebracht wat ik gehoopt had. Mogelijk dat de door Piet voorgestelde enquête nog iets oplevert. Dat leest U dan de volgende keer samen met de start van het seizoen.

Echinocactus grusonii, zaai 1972, doorsnee ca. 45 cm, met bloem(knop) (zie art. pag. 19)

LEVEN OF OVERLEVEN

Tjeu Tinnemans

Langere tijd heb ik de volgende vraag in mijn hoofd zitten.

” Hoe kan het zijn dat levende wezens, planten, dieren, en ook mensen zich altijd aanpassen of proberen zich aan te passen om te overleven.” Zit er een bepaald stofje in genen, is het erfelijk of heeft het met evolutie te maken?

Ik denk dat heel veel geleerde en niet geleerde mensen hier vaak mee geworsteld hebben, en nog steeds worstelen.

Voor de gelovigen onder ons is het vaak allemaal heel gemakkelijk, de Schepper heeft dit zo geregeld.

Laten we beginnen bij de oerknal, als die er miljarden jaren geweest zou zijn.

Tot op heden weten we nog steeds niet zeker hoe leven is ontstaan.

In onderzoeken geeft men bijvoorbeeld aan dat er geen grens te leggen is tussen levende en niet levende stoffen.

Uiteindelijk zouden in miljarden jaren niet levende stoffen over kunnen gaan in levende stoffen.

Men vermoedt dat heel kleine eencellige organismen, protoplasma genoemd, die plant noch dier waren, het eerste leven waren en gevormd zijn in de oceanen.

Alles verder gevolgd door de evolutie. In de miljoenen, misschien wel miljarden, jaren van evolutie zijn uiteindelijk planten en dieren en mensen ontstaan.

Het aanpassen/overleven

Zou het kunnen zijn dat gedurende de evolutie, die trouwens nog steeds bezig is, er zich een stof in de levende wezens heeft gevormd die overlevingsdrift genoemd kan worden?

Onderzoekers geven aan dat er twee oerdriften bestaan.

Een er van heet overlevingsdrift en de andere voortplantingsdrift.

Voortplantingsdrift is een variant van overlevingsdrift.

Van voortplantingsdrift bij planten zijn er verschillende voorbeelden, spruiten bij beschadiging, bloei en daarna zaad zetten, oude en zieke planten die gaan spruiten, extra bloei geven en ook zaad zetten.

Met andere woorden, slechte leefomstandigheden, ziekte en stress bevorderen de voortplantingsdrift.

Bij de mens heeft men ook ontdekt dat in tijd van oorlog, slechte leefomstandigheden en stress de voortplantingsdrift toeneemt.

Overlevingsdrift en aanpassing vind constant plaats.

Het proces is begonnen bij de eerste levensvormen.

In de huidige dieren en plantenwereld is dit duidelijk zichtbaar.

Klimaatveranderingen, natuurlijke selectie, natuurrampen, ingrijpen van de mens enz. zijn heden vaak de oorzaak.

Vogels die voorheen alleen in de kustgebieden voorkwamen zijn nu over het gehele land te zien en een ander voorbeeld is de parkietensoort die zich in de grote steden heeft gevestigd.

Wat te zeggen van de olifant en de mammoet, de blonde man uit Zweden en de donkere man uit Afrika, de kleine bolcactussen uit het Andesgebergte en de gigantische *Carnegiea gigantea* uit Arizona.

Uiteindelijk past het levende wezen zich aan, soms heel langzaam en soms heel snel en een enkele keer niet.

Verdere ontwikkelingen en voorbeelden.

De plantenwereld is slimmer dan de mens, gezien de volgende voorbeelden.

De grote waterlelie *Victoria amazonica* heeft bladeren die een mens kunnen dragen omdat er aan de onderkant een vernuftige constructie zit van ribben.

De mens begon pas in de negentiende eeuw te bouwen met een vergelijkbare constructies van staal.

De grote zuilcactussen uit het zuiden van de USA hebben van binnen een constructie zodanig dat zelfs bij het afsterven het geraamte nog wel honderd jaren blijft staan.

Van binnen zijn deze geraamtes hol.

Ongeveer 150 jaar geleden is de mens pas ronde holle betonnen pilaren gaan maken met een draadconstructie vergelijkbaar met een afgestorven zuilcactusgeraamte.

Mangrovebomen bestaan al meer dan miljoenen jaren en hebben hun eigen paalwoningendorpen gemaakt. De mens pas in de vroege steentijd.

Planten zijn rationeel.

Al miljoenen jaren is bij planten de ruimte altijd optimaal benut en ziet het er altijd geometrisch en esthetisch uit.

Bekijk bij sommige Mammillaria-soorten de bedoorning maar eens goed.

Ook de dorens zelf blijken onder de microscoop een waar kunstwerk te zijn waar de hedendaagse techniek niet aan kan tippen.

Geschat wordt dat rond het jaar nul bij de mens langzaam het besef ontstond van esthetiek en geometrie.

Snel-transport van zaden is in de plantenwereld niet vreemd.

Als voorbeeld het kleefkruid. Door een soort klitte-systeem blijven de zaden op veren en huiden kleven van sommige dieren, zodanig dat de zaden ook gemakkelijk loslaten.

Het kleven ontstaat door heel veel kleine haakjes die op een wollige en zachte materie terecht komen. Komen de dieren met hun zaden in aanraking met het laag struikgewas dan worden deze weer verwijderd.

Pas in de jaren tachtig heeft de mens de klitteband uitgevonden.

Zich zelf begraven.

Een aantal cactussoorten hebben een overlevingstechniek die voor sommige mensen vreemd is, met name de soorten met een lange penwortel.

Zodra een lange koude periode aanbreekt gaan ze net zoals de dieren met een winterslaap zich verbergen.

Het zijn ongeveer zes tot zeven barre wintermaanden die de planten moeten doorstaan. Ze trekken zich letterlijk terug in de grond gevolgd met een laagje droog zand en stof gemaakt door de ijzige wind en beschermd tegen de kou.

De cactus doet dit door inkrimping van het bovenaards gedeelte.

Zodra de temperaturen stijgen en de eerste regendruppels vallen groeit hij weer en zal spoedig gaan bloeien.

Bijzondere ontwikkelingen.

Heel interessant is het dat wanneer twee verschillende plantensoorten afkomstig uit heel verschillende continenten zich zodanig ontwikkeld hebben dat ze heel veel op elkaar lijken.

Bijvoorbeeld een *Neoraimondia gigantea* uit Peru en een *Euphorbia canariensis* zijn door een leek bijna niet te onderscheiden. Oorzaak, hetzelfde klimaat en dezelfde leefomstandigheden.

Zelf heb ik verschillende soorten Irissen in mijn tuin staan. Ik kan er planten naast zetten bijvoorbeeld *Dietes iridioides* uit Zuid- Afrika en *Libertia formosa* groeiend in Chili. Ik denk dat een leek het verschil moeilijk kan zien.

Ook hier zullen ooit een groot gedeelte van de leefomstandigheden en omgeving hetzelfde zijn geweest.

Dat veel op elkaar lijkende planten en dieren in de oertijd op het zelfde continent hebben geleefd is wel duidelijk, zoals b.v. de Afrikaanse olifant en de Indi- sche olifant.

De huidige wetenschap geeft ook aan dat de continenten in de oertijd met elkaar verbonden zijn geweest.

Conclusie :

De grote vraag is wat er werkelijk na de oerknal is gebeurd.

Het is en blijft een moeilijke materie maar wel zinvol om over na te denken.

De aanpassing zal altijd proberen door te gaan.

Wellicht zijn er nog vele overlevingstechnieken in de natuur die nog helemaal onbekend zijn.

De moeilijkste vraag is, wat is er achter het laatste sterrenstelsel en waar eindigt het heelal.

Literatuur :

Geniale Ingenieure der Natur, F.R. Paturi 1974

The Wonders of Nature, C.F. Tunnicliffe

November 2016

E. grusonii. De grootste knop heeft kennelijk gebloeid. (zie artikel pag. 19)

Het beleven van mijn hobby.

Harrie Knapen

Gedachten van een cactusliefhebber.

Waar is de tijd gebleven dat we elkaar even opbelden en een afspraakje maakten en op de koffie gingen. Na de koffie snel de kas in om er uren later met een fijn gevoel weer uit te komen. En weer helemaal bijgepraat over de cactussen en de verzorging. Soms in het bezit van wat zaad of een stekje van een cactus die nog ontbrak in jouw verzameling. Het was toen heel gebruikelijk dat we zeker een of soms wel twee keer per jaar bij elkaar op bezoek gingen. We hadden toen ook nog de "open dag voor leden". Vaak waren dat heel leuke dagen, met wel 5 tot 10 bezoekers van onze eigen afdeling. Gezellig wat kletsen over onze cactus hobby. Ik mis die dagen enorm.

Tegenwoordig zien we elkaar alleen maar op de bijeenkomsten en dat wordt ook al steeds minder. We moeten nu zelfs doe-avonden gaan organiseren en thuis-bijeenkomsten houden om mensen te motiveren met onze hobby bezig te zijn. Waar is die tijd gebleven? Of kunnen we het niet meer opbrengen dat we elkaar met een bezoekje vereren. Ik heb dat altijd als heel gezellig ervaren. Je wordt er niet dommer van, je steekt er altijd wat van op. Want wat de een niet weet, dat weet de ander wel te vertellen. Vooral de gesprekken over grondmengsel waren interessant. En ook het zaaien van cactussen was boeiend. Doe je dat met of zonder verwarming. En de naamgeving van sommige planten was vaak een hele discussie. Dus altijd gesprekstof genoeg. Je hoeft dus niet te wachten tot een open dag of een thuis bezoekje. Je bent na een telefoontje bijna altijd van harte welkom. Dus breng eens een bezoekje, doe het eens op de oude manier. Een belletje met een bezoekje altijd gezellig.

Dus tot ziens dan maar.

Albuca spiralis

Williejan Rooijackers

Albuca is een geslacht dat voornamelijk voorkomt op de zuidwest kaap van Afrika, de woestijnen van Namibië, Zuid-Afrika en de Karoo. De Albuca behoort tot de familie Asparagaceae en is nauw verwant met Ornithogalum. Een knolgewas met sterk krullende bladeren tot wel 30 centimeter. Vormt een stengel met daaraan de witgroene/ gele bloemen.

De Albuca heeft graag een warme zonnig standplaats en een goed doorlatend (arm) mengsel. Gezien het verspreidingsgebied is het voor de hand liggend dat de seizoenen voor deze plant omgekeerd zijn. Onze herfst en winter worden dus de lente en de zomer. Dat houdt in vanaf oktober water geven tot eind april en dan langzaam minderen. Na de bloei (april-mei) sterven de bladeren af en gaat de plant in rust.

Vorig jaar heb ik er een bij een kweker gekocht, wat later in het seizoen

(augustus). Inmiddels zijn na de bloei de bladeren afgestorven en ergens in november begon de plant weer blad te vormen. De plant lijkt daarmee terug te keren naar zijn oorspronkelijke seizoenen.

Inmiddels had de plant net als bij Ornithogalum twee bijbollen gemaakt.

Dat brengt ons direct op de vermeerdering.

De plant heeft twee keer drie bloemdekbladeren. De binnenste drie blijven veel-

Albuca spiralis

al stijf opeen gesloten waardoor de bestuiving op een bijzondere manier moet plaats vinden. Een bepaalde bij wringt zich naar binnen voor de nectar en laat daarbij stuifmeel achter op de toppen van de bloemdekbladeren. Die toppen hebben als het ware de functie van de stempel overgenomen. In onze kassen zou je dat handmatig na kunnen bootsen. Over het algemeen zullen we dus voor de makkelijke manier gaan namelijk de bijbollen. Deze laten zich weer eenvoudig oppotten. Een nog tamelijk onbekende plant met een hoge sierwaarde.

Albuca spiralis in bloei

Van Onyclopedia.com:

Cactus

De **cactus** is familie van de octopus en zijn beide ingedeeld in het rijk der gewervelden. Dit organisme bezit een exoskelet dat gelijkmatig meegroeit met het zachtere weefsel. Een vaak voorkomende foute aanname is dat het exoskelet het punteren van andere organismen als doel heeft. Dit is echter niet het geval. Het juiste doel is namelijk om te prikken. Omdat veel cactussen zich schamen voor hun prikkelbare geardheid dragen ze vaak een vermomming in de vorm van een steen. Dit is echter na veel discussie met Napoleon verboden geworden. Deze beslissing maakte een einde aan het stenen tijdperk.

Leefwijze

De leefwijze van de meeste cactussen is uiterst passief. Het is verondersteld, dat de meeste cactussen niet kunnen slapen. Niemand heeft namelijk ooit een cactus horen snurken. Cactussen, die toch een snurkend geluid voortbrengen hebben meestal last van hun maag en vereisen een vegetarische maaltijd. De slapeloosheid van cactussen is echter nog in twijfel getrokken sinds er in juli 2008 melding is gedaan van een slaapwandelende cactus.

Zo zie je dat je op internet alles kunt vinden!

Jack Schraets

Mijn leven lang met planten bezig.

Williejan Rooijackers

Op het moment dat Harry vertelde dit artikel geschreven te hebben kwamen er diverse gedachten bij me op. Hier kun je iets mee. Het is een leuk verhaal dat het ontstaan en de groei van een hobby weergeeft. Voorheen hadden we de verhalen van Piet Wiene; op de koffie bij. Daarin zijn zeker overeenkomsten te ontdekken. Eigenlijk is het ook iets om mee verder te gaan. Je kan bij wijze van spreken het stokje doorgeven. Zelf hoop ik meer dat leden spontaan hun verhaal willen delen. Dat houdt dan ook automatisch in dat je het goede voorbeeld moet geven. Dus hieronder mijn leven met planten. Hoe het eigenlijk gekomen is weet ik niet. Al vrij jong, jaar of 10, was ik thuis in de tuin bezig. Voor stadse begrippen hadden wij een flinke voortuin en een grote achtertuin. Uitsluitend met sierplanten, groente verbouwen dat kwam in de stad eigenlijk niet voor. Het vreemd is dat ik in de jaren dat ik thuis woonde de tuin altijd bijgehouden heb en dat pas veel later mijn vader ontdekte dat hij tuinieren zelf eigenlijk ok heel erg leuk vindt. Tegenwoordig is hij veel te vinden in zijn tuin.

Bloemisterij Floris de Moel in de jaren zeventig

In Eindhoven had je in de tijd, begin jaren 70, heel veel bloemenzaken onder de naam: het Westlands Bloemenhuis. Die verkochten geen echt bijzondere planten, we zouden het nu snelle handel noemen. Daar heb ik wel mijn eerste cactusjes gekocht. Die kwamen boven op mijn slaapkamer te staan. In Eindhoven had je in die tijd 'n heel bekende bloemist, Floris de Moel. Zijn winkel aan de Stratumsewijk was een voorname zaak, daar kocht je geen goedkoop bosje bloemen. Cactussen, die had hij ook. Op een gegeven moment ben ik daar eens binnen gaan kijken. Staande bij de cactussen werd ik aangesproken. Misschien heeft U er een beeld bij: sjieke zaak en een jong menneke dat bij de cactussen staat te loeren. Nadat ik uitgelegd had dat ik cactussen leuk vond en er ook enkele had, werd ik doorverwezen naar een groot binnen terrein en een kas achter de zaak. Daar stonden honderden misschien wel duizenden cactussen, meer dan dat ik ooit had kunnen bedenken. Vraagt die man ook nog of ik wat bij wilde verdienen, er moesten veel cactussen verpot worden. Daar, op dat binnenterrein, daar is het echt begonnen. Ruim een week verpotten, een paar centen rijker, wat planten meegekregen en de vingers voor doornen.

Daarna is mijn belangstelling langzaam verschoven naar andere bloempkes, de jonge dames. Uiteindelijk ben ik in 1983 getrouwd met Annelies. In de beginjaren van ons huwelijk hadden we in de vensterbank op het zuiden cactussen. Omdat de vensterbank te klein werd kwam er een plank tussen het kozijn zodat je er een etage bij had. Om nu onduidelijke reden zijn we er op enig moment mee gestopt. Tot zowat 2002; we hadden inmiddels een vaste plaats op een camping in Zand-Oerle. Dat is in de nabijheid van Eersel. Zo tijdens fietstochten kwamen we regelmatig door Duizel en ontdekten daar een cactuskweker. Het heeft toen toch nog een tijdje geduurd voordat we er een kijkje gingen nemen. Dat was bij Ad van de Kerkhof, het altijd latent aanwezige virus borrelde op. Besmet, maar deze keer ook goed. Het heeft toch nog een jaartje geduurd voordat we lid werden. Eerst georiënteerd bij afdeling Eindhoven en tijdens een cactusshow bij tuincentrum in Bakel lid geworden van zowel Succulenta als de afdeling Maas en Peel. Daar bleek ook dat de wereld klein is. Een van de aanwezigen was Johan Schets, die bleek niet alleen een collega te zijn maar ook nog eens op dezelfde camping te staan. Eerst lid, daarna pr-groep, 2^e secretaris, 1^e secretaris en nu voorzitter. Ergens ben ik er ingetrapt, hahaha. Gelukkig deelt Annelies deze interesse, hobby. In eerste aanleg ging haar voorkeur meer uit naar Agaven en Caudex. Inmiddels is het meer een geheel geworden van planten die we beide mooi vinden. Tillandsia's, Agaven, Caudex, diversen soorten cactussen en Euphorbia's.

Ieder jaar leer ik weer een hoop bij en langzaamaan begin ik de namen te kennen. Ook blijf ik me verbazen over sommige leden die de meest ingewikkelde namen er zo uit gooien. Dat zal bij mij wel nooit gebeuren. Voor mij zit het in kleine dingen: Vind ik een plant mooi, bloeit de plant mooi, kan ik een plantje van zaailing of scheutje zelf groot en of in bloei krijgen. Bijkomend maar heel belangrijk: ik kan leuke nieuwe mensen ontmoeten en plaatsen (kassen) bezoeken. Rest me te zeggen dat ik benieuwd ben naar het verhaal van een ander.

E. grusonii

Duidelijk is te zien, dat er een heleboel knoppen aanwezig warenn. Slecht enkele knoppen zijn wat verder gekomen in hun ontwikkeling. Ik betwijfel of de overige knppen zich in 2017 verder zullen ontwikkelen. (zie artikel pag. 19)

Exotische Plantenmarkt

* Cactussen * Vetplanten
* Rotsplanten * Orchideeën * en meer.....

Zondag 28 mei 2017

van 09.00 tot 17.00 uur bij

Plantencentrum Velden

Vorstweg 60

5941 NV Velden

Gemeente Venlo (NL)

Organisatie: **Afdeling Maas en Peel**

Mede mogelijk gemaakt door:

Wenst u meer informatie of wilt u zelf planten verkopen, stuur dan een mail naar:

beurs-maas-peel@hotmail.com

Echinocactus grusonii na 44 jaar

Jack Schraets

In het voorjaar van 1972 zaaide ik voor de eerste keer succulentenzaden. Het waren bijna allemaal cactuszaden. Vol aandacht werd de opkomst gevolgd. Helaas vielen bijna alle zaailingen vrij snel weg. Kennelijk was ik toen ook al niet zo'n handige jongen!

Na een jaar of zo was het enige, wat ik nog overhad enkele zaailingen van de "schoonmoederstoel". Van die zaailingen heb ik er één nog steeds en de benaming "schoonmoederstoel" is er nu echt op van toepassing, want de gemiddelde schoonmoeder kan er nu ruim voldoende plaats op vinden om te zitten.

De afgelopen jaren heb ik ieder jaar opgelet of ik geen tekenen van knopvorming kon ontdekken. Tot vorig jaar was dat tevergeefs. Maar in de late zomer van 2016 ontdekte ik enkele knoppen in de plant. Maar tot ver in oktober zag ik eigenlijk geen verandering. Misschien werden ze iets groter, maar zelfs daar was ik niet zeker van. Uit eindelijk moet de plant toch gebloeid hebben, zoals U kunt zien op de foto's, die U op enkele plaatsen in dit blad kunt vinden.

Ik denk dat de knopvorming uiteindelijk tot stand is gekomen, omdat ik de laatste paar jaar deze grote planten in de vorstvrije periode buiten heb gezet op een zo zonnig mogelijke plek. Als het substraat goed water doorlaat is er ook, bij wat meer regen, weinig kans op rotting.

Ten bewijze van de juistheid van deze berichtgeving heb ik er enkele foto's van de plant met knoppen bij geplaatst.

U vindt de foto's op de volgende pagina's van dit blad: 7, 15, 17.

U ziet: als je de tijd hebt zie je elke plant wel ooit in bloei komen!

Door Joël Lodé is deze plant in 2014 omgedoopt tot *Kroenleinia grusonii*. Voor zover mij bekend, heeft hij nog geen gezaghebbende volgelingen voor wat betreft deze naam. Als U iets tegen *Echinocactus* als geslachtsnaam voor deze plant hebt, stel ik voor hem maar gewoon "schoonmoederstoel" te noemen.

Dan hebben we eindelijk ook eens een Nederlandse naam voor een cactus!

